

ДЖОН ГРИШАМ СТАЯТА НА МАЙКЪЛ

Превод от английски: Любомир Николов, 2009

chitanka.info

Срещата навярно бе неизбежна в едно градче с население от десет хиляди души. Рано или късно неминуемо се сблъскаш с всеки, включително и с хората, чиито имена отдавна не помниш, а лицата им са ти само смътно познати. Някои имена и лица надживяват ерозията на времето. Други почти мигновено потъват в забравата, най-често по съвсем основателни причини.

За Стенли Уейд срещата бе предизвикана отчасти от продължителния грип на жена му, отчасти от необходимостта да осигурява препитание на семейството си, както и от няколко странични фактора. След дългия ден в кантората той позвъни у дома, за да попита жена си как се чувства и да се осведоми за вечерята. Тя доста рязко му съобщи, че няма желание нито да готви, нито да се храни, а ако той бил гладен, можел да мине през магазина.

Кога се бе случвало да не е гладен вечер? След още две-три изречения се споразумяха за замразена пица — горе-долу единственото, което Стенли умееше да приготвя. По странно съвпадение жена му пожела да хапне същото. За предпочитане с колбас и сирене. Моля те, влез през кухнята и гледай да не разлаеш кучето, инструктира го тя. Като нищо щяла да задреме на канапето.

Най-близкият магазин за хранителни стоки беше „Райт Прайс“. Намираше се в стара сграда на няколко пресечки от площада. Беше известен с ниските си цени, мръсните пътеки между щандовете и евтините разпродажби, които привличаха най-бедните. Богатите бели жители предпочитаха новия „Кроугър“ на юг от града, доста встрани от маршрута на Стенли. Но нали ставаше дума за някаква си замразена пица. Какво значение имаше откъде ще я вземе? Не възнамеряваше да купува най-новия органичен продукт. Беше гладен, търсеше нещо за хапване и просто искаше да се прибере у дома.

Без да обръща внимание на количките и кошниците, той тръгна право към щанда със замразени храни, където избра едно голямо кръгло изделие с италианско име и гарантирана свежест. Тъкмо затваряше вратата на фризера, когато усети, че до него стои човек. Явно го бе забелязал и последвал, а сега буквално му дишаше във врата. Беше много по-едър от Стенли и поне за момента не се интересуваше от замразени храни. Стенли се завъртя надясно и прикова очи в едно смътно познато, нещастно лице, което се усмихваше неестествено. Мъжът изглеждаше с десетина години по-

млад от Стенли, някъде към четирийсет, с десет сантиметра по-висок и с много по-як гръден кош. Стенли беше слаб, почти хилав, без капчица атлетизъм.

— Вие сте адвокат Уейд, нали? — каза мъжът, но думите не прозвучаха като въпрос, а по-скоро като обвинение.

Дори гласът му се стори смътно познат — необичайно писклив за грамадната фигура, с леко провинциален акцент, но не недодялан. Несъмнено глас от миналото.

Стенли правилно предположи, че предишната им среща, когато и да се бе състояла, има връзка с някакво дело. Не беше трудно да се досети, че не са стояли от една и съща страна. Сблъсъкът лице в лице с някогашни противници от съдебната зала представлява сериозен риск за мнозина адвокати от малките градове. Колкото и да се изкушаваше, Стенли не можеше да отговори отрицателно.

— Да — каза той, като стискаше здраво пицата. — А вие сте?

При тези думи мъжът внезапно мина покрай Стенли, приведе лявото си рамо и нанесе такъв мощен удар на адвокат Уейд, че той отхвъркна към току-що затворената врата на фризера. Пицата падна на пода. Докато възстановяваше равновесието си и посягаше да я вдигне, Стенли се завъртя и видя човека да изчезва зад ъгъла към щанда за кафе и закуски. Пое си дъх, озърна се и понечи да изкрещи, но бързо размисли. Остана на място и се опита да анализира причините за тази агресия. Досега никога не му се бе случвало такова нещо. Той не беше боец, атлет, пияница или скандалджия. Не и Стенли. Падаше си по мисленето и ученето — по успех се бе класирал сред първата третина в своя курс по право.

А станалото си беше чиста проява на насилие. Така се нарича и най-лекото докосване, ако е извършено с гняв. Но нямаше свидетели и Стенли благоразумно реши да забрави за инцидента или поне да се опита. При подобно неравенство в ръста и бойния дух ситуацията със сигурност можеше да излезе извън контрол.

И това щеше да се случи в най-скоро време.

През следващите десет минути той положи усилия да се съвземе, докато крачеше предпазливо из магазина, надничаше зад ъглите, четеше етикетите, оглеждаше стоките и дебнеше дали сред останалите купувачи няма да се мерне нападателят. След като донякъде се убеди, че човекът е изчезнал, той се забърза към единствената работеща каса,

плати пицата и напусна магазина. Веднага се отправи към колата, шарейки с поглед във всички посоки. Вече седеше вътре със заключени врати и запален двигател, когато осъзна, че ще има още неприятности.

Някакъв пикап изскочи отзад и блокира пътя на волвото му. Един паркиран отсреща ван осуетяваше бягството напред. Стенли се разгневи. Изключи двигателя, рязко отвори вратата и се измъкна навън. Изведнъж видя как мъжът слиза от пикала и тръгва към него. После зърна оръжието — голям черен пистолет.

Стенли успя да изрече немошно: „Какво, по дяволите...“, но човекът го зашлеви през лицето със свободната си ръка и той полетя към вратата. За миг му причерня, но усети, че непознатият го сграбчва и го хвърля в пикапа, където се плъзна по виниловата предна седалка. Ръката на тила му беше едра, силна и жестока. Вратът на Стенли беше тънък и мършав. Незнайно защо, в ужаса на момента той си помисли, че нападателят без усилие може да го строши.

Зад волана седеше друг мъж — много млад, навярно още хлапе. Вратата се затръшна. Главата на Стенли бе притисната ниско към пода, а в тила му опря студена стомана.

— Карай — нареди първият мъж и пикапът се стрелна напред. — Не мърдай и нито дума, иначе ще ти пръсна черепа — добави той с изтънял и афектиран глас.

— Добре, добре — успя да каже Стенли.

Лявата му ръка беше извита зад гърба и за по-сигурно нападателят я дръпна нагоре, докато Стенли подскочи от болка. След около минута мъжът внезапно го пусна и отдръпна пистолета от главата му.

— Сядай — заповяда той.

Стенли се надигна, разтръска глава, нагласи очилата си и опита да фокусира поглед. Намираха се в покрайнините на града и пътуваха на запад. Няколко секунди минаха в мълчание. Зад волана отляво седеше момче на не повече от шестнайсет години — мършаво, пъпчиво и дългокосо. Очите му разкриваха равни количества изненада и объркване. Странно, но Стенли сякаш се успокои от неговата младост и невинност — нямаше начин този негодник да го застреля пред детето!

Отдясно краката му докосваха мъжа с пистолета, който временно бе отпуснал оръжието върху дебелото си коляно, без да се цели в определена посока.

Тишината продължи, докато напускаха Клантън. Адвокат Уейд дишаше дълбоко и равномерно. Опита се да подреди мислите си и да осъзнае факта, че е отвлечен. Добре, адвокат Уейд, какво си направил през всичките двайсет и три години съдебна практика, за да заслужиш това? Кого си осъдил? Кой е бил изключен от завещание или е останал недоволен след развода си? Кой е изгубил важно дело?

Когато момчето отби от магистралата по някакъв павиран път, Стенли най-сетне проговори:

— Може ли да попитам къде отиваме?

Без да обръща внимание на въпроса, мъжът заяви:

— Името ми е Крануел. Джим Крануел. Това е синът ми Дойл.

А, онова дело. Стенли преглътна мъчително и за пръв път усети влагата по шията и яката си. Все още беше с тъмносив костюм, бяла памучна риза и скучна кафява вратовръзка. От цялото облекло изведнъж му стана горещо. Потеше се, а сърцето му блъскаше като лудо. *Крануел срещу Трейн*, преди осем-девет години. Стенли защитаваше доктор Трейн в един тежък, емоционален и в крайна сметка успешен съдебен процес. Беше завършил с горчива загуба за семейство Крануел и триумф за доктор Трейн и адвоката му, но в момента Стенли изобщо не се чувстваше като победител.

Фактът, че мистър Крануел тъй безгрижно разкри своето име и това на сина си означаваше само едно, поне за Стенли. Крануел не се боеше от разобличение, защото жертвата му нямаше да бъде в състояние да проговори. Черният пистолет рано или късно щеше да влезе в действие. Стенли усети как му призлява и за момент се зачуди накъде да повърне. Нито надясно, нито наляво. Право надолу, между краката. Стисна зъби, преглътна бързо и моментът отмина.

— Къде отиваме? — повтори той в плах опит да демонстрира някаква съпротива.

Но думите му прозвучаха глухо и дрезгаво. Устата му беше съвсем пресъхнала.

— Най-добре ще е да млъкнеш — каза Джим Крануел.

Тъй като не бе в състояние да спори или да задава въпроси, Стенли реши да замълчи. Постепенно навлязоха все по-навътре в

окръга по шосе 32 — оживен път денем, но съвсем пуст през нощта. Стенли познаваше добре местността. Живееше тук от двайсет и пет години, а окръг Форд не беше много голям. Дишането и пулсът му се успокоиха и той се съсредоточи върху подробностите наоколо. Пикапът беше форд от края на осемдесетте и тежеше около половин тон. Металносив отвън, тъмносин отвътре. Арматурното табло не се отличаваше с нищо особено. Под сенника над шофьорското място имаше документи и разписки, пристегнати здраво с ластик. Броячът показваше триста и десет хиляди километра — сравнително нормална цифра за тази част от света. Момчето караше с осемдесет километра в час. Отби от шосе 32 и продължи по Уайзър Лейн — малък асфалтиран път, който криволичеше из западния край на окръга и пресичаше река Талахачи на границата с окръг Полк. Пътищата ставаха все по-тесни, горите по-гъсти, а шансовете на Стенли — все по-оскъдни.

Той погледна към пистолета и си помисли за своята кратка кариера като помощник-прокурор преди много години. Спомни си случаите, когато вземаше оръжието, с което бе извършено престъплението. Показваше го на съдебните заседатели и го размахваше из залата, за да създаде атмосфера на драматизъм, страх и жажда за мъст.

Дали щеше да има процес за неговото убийство? Дали този голям пистолет — предполагаше, че е магнум 44-ти калибър, способен да разпръсне мозъка му върху два декара от околните ниви — някой ден щеше да бъде размахван из съдебната зала, докато системата разобличава виновниците за жестоката му гибел?

— Защо не кажете нещо? — попита Стенли, без да поглежда Джим Крануел.

Всичко би било по-приемливо от мълчанието. Ако Стенли изобщо имаше някакъв шанс, той щеше да е в думите, в способността му да убеждава и да се моли.

— Твоят клиент доктор Трейн напусна града, нали? — попита Крануел.

Е, значи правилно се бе досетил за какво става дума. Тази мисъл обаче съвсем не го утешаваше.

— Да, преди няколко години.

— Къде отиде?

— Не знам точно.

— Забъркал се е в неприятности, нали?

— Да, би могло да се каже.

— Вече го казах. Какви неприятности?

— Не помня.

— Лъжите няма да ти помогнат, адвокат Уейд. Адски добре знаеш какво се случи с доктор Трейн. Той беше пияница и наркоман, който посегна на собствените си запаси от медикаменти. Сипаха го с болкоуспокоителни, загуби лекарските си права, напусна града и опита да се укрие в родния си щат Илинойс.

Подробностите бяха поднесени като всеизвестни факти, които се сервираха всяка сутрин в местните кафенета и се обсъждат на обяд из ресторантите, докато в действителност фирмата на Стенли много дискретно бе прикрила рухването на доктор Трейн. Или поне така си мислеше той. Фактът, че Джим Крануел бе следил събитията след процеса така внимателно, накара Стенли да избърше потта от челото си, да се размърда на седалката и отново да се пребори с гаденето.

— Струва ми се, че е така — каза Стенли.

— Разговарял ли си с него?

— Не. От години не съм.

— Носят се слухове, че пак е изчезнал. Чул ли си нещо?

— Не.

Последното беше лъжа. Стенли и партньорите му знаеха няколко версии за загадъчното изчезване на доктор Трейн. Той бе избягал в родния си град Пиория, където бе успял да възстанови лекарските си права. Продължи да работи, но неприятностите не закъсняха. Преди около две години тогавашната му съпруга бе започнала да разпитва по телефона бившите му приятели и познати от Клантън дали не са го виждали.

Момчето отново зави по някакво шосе без обозначение. Стенли смътно си спомняше, че е минавал по него, но никога не му бе обръщал внимание. Беше асфалтирано, но едва имаше място да се разминат две коли. До този момент момчето не бе отронило и дума.

— Няма да го намерят — каза Джим Крануел сякаш сам на себе си, но с жестока решителност.

На Стенли му се зави свят. Погледът му помръкна. Той примига, разтърка очи, задиша тежко с отворена уста и усети как раменете му

провисват, докато осмисляше последните думи на мъжа с пистолета. Нима трябваше да повярва, че тия загубеняци от най-затънтения край на окръга са проследили доктор Трейн и са го ликвидирали, без да бъдат заловени?

Да.

— Отбий там, до портата на Бейкър — нареди Крануел на сина си.

Стотина метра по-нататък пикапът спря. Крануел отвори вратата, размаха пистолета и каза:

— Слизай.

Сграбчи Стенли за китката, отведе го пред колата, застави го да се просне с разперени ръце върху капака и заяви:

— Да не си мръднал.

После прошепна някакви инструкции на сина си, който се върна в пикапа. Крануел хвана здраво ръката на Стенли и го смъкна в плитката канавка край пътя. Колата се отдалечи и те видяха как червените й светлини изчезват зад завоя.

Крануел посочи с пистолета към пътя и нареди:

— Тръгвай.

— Знаеш, че няма да ти се размине — каза Стенли.

— Затваряй си устата и тръгвай.

Закрачиха по тъмния път, осеян с дупки. Стенли вървеше отпред, Крануел на метър и половина зад него. Нощта беше ясна и полумесецът хвърляше достатъчно светлина, за да се придържат към средата на пътя. Стенли се озърна наоколо с отчаяната надежда да зърне светлините на някоя малка ферма. Нищо.

— Ако побегнеш, си мъртъв — заплаши го Крануел.

Ичвади си ръцете от джобовете.

— Защо? Да не мислиш, че имам пистолет?

— Млъквай и продължавай да вървиш.

— Че къде ще избягам? — попита Стенли и продължи да крачи със същото темпо.

Без да издаде нито звук, Крануел внезапно се хвърли напред и с всичка сила стовари юмрук в основата на тънката му шия. Стенли се свлече на асфалта. Крануел отново притисна пистолета към главата му и изръмжа:

— Знаеш ли, че си един малък всезнайко, Уейд? И в съда се правеше на такъв. И сега се правиш. Всезнайко си се родил. Сигурен съм, че майка ти и двете ти деца са същите. Идва ти отвътре, нали? Но през следващия час няма да ти е до умни приказки. Разбра ли?

Уейд беше зашеметен, грохнал, измъчен и не знаеше дали този път ще се удържи да не повърне. След като не отговори, Крануел го дръпна за яката и Стенли се надигна на колене.

— Искаш ли да кажеш последната си дума, адвокат Уейд?

Дулото на пистолета докосна ухото му.

— Недей, човече — заяви умолително Стенли и внезапно му се доплака.

— О, и защо не? — изсъска Крануел.

— Имам семейство. Моля те, недей.

— Аз също имам деца, Уейд. Виждал си ги и двете. Дойл кара пикапа. А малкият Майкъл беше в съда — момченцето с увреден мозък, което никога няма да кара кола, да ходи, да говори, да се храни или да пишка самостоятелно. И защо, адвокат Уейд? Заради скъпия ти клиент доктор Трейн. Дано гори в ада.

— Съжалявам, наистина. Просто си върших работата. Моля те.

Крануел натисна още по-силно пистолета и главата на Стенли се килна наляво. Облян в пот, той жадно си поемаше въздух и отчаяно се мъчеше да каже нещо, което да го спаси.

Крануел сграбчи няколко кичура от оредяващата коса на Стенли и ги дръпна назад.

— Значи работата ти е гадна, Уейд, защото се основава на лъжи, натиск, тормоз, замазване на очите и никаква жал към страдащите. Мразя работата ти, Уейд. Почти колкото мразя теб.

— Съжалявам. Моля те.

Крануел дръпна оръжието от ухото на Стенли, прицели се напред към мрачния път и натисна спусъка само на двацет сантиметра от главата му. Топовен гръм не би прозвучал толкова силно в спокойната нощ.

Стенли, който никога не бе попадал под обстрел, изпищя от ужас, болка и предсмъртен страх. Рухна на асфалта с кънтящи уши и сгърчено тяло. Минаха няколко секунди, докато гъстите гори погълнат ехото на изстрела. След малко Крануел каза:

— Ставай, дребна гадино.

Все още невредим, но не твърде уверен, че е така, Стенли бавно започна да осъзнава какво е станало. Изправи се с треперещи крака. Беше задъхан, не чуваше добре и не бе в състояние да говори. После усети, че панталоните му са мокри. В предсмъртния миг бе загубил контрол над пикочния си мехур. Той опипа слабините и краката си.

— Напикал си се — каза Крануел. Стенли едва го чу. Ушите му пищяха, особено дясното. — Целия си се подмокрил, нещастнико. Майкъл го прави по пет пъти на ден. Понякога имаме пари за памперси, понякога не. А сега върви.

Крануел отново го блъсна грубо и посочи напред с пистолета. Стенли се препъна и едва не падна, но някак запази равновесие. Залитайки, направи няколко крачки и възвърна равновесието си. Постепенно се съвзе и разбра, че наистина не е прострелян.

— Не си готов да умреш — заяви Крануел.

И слава богу, едва не отвърна Стенли, но прехапа език, защото така със сигурност щеше да прозвучи като всезнайко. Продължи да се препъва по пътя и си даде дума да избягва остроумните коментари. Запуши с пръст дясното си ухо с надеждата, че непоносимото звънтене ще спре. Слабините и краката му изстиваха от влагата.

Вървяха още десетина минути, които за Стенли изглеждаха като безкраен марш към смъртта. След един завой на пътя той зърна в далечината светлините на малка къща. Леко ускори крачка, защото вярваше, че Крануел няма да стреля пак, ако могат да го чуят.

Къщата се оказа двуетажна тухлена постройка на стотина метра от пътя с покрита с чакъл алея и грижливо подрязан жив плет под предните прозорци. Четири коли бяха паркирани безразборно на алеята и в двора, сякаш съседите се бяха отбили за вечеря. Пред гаража Дойл бе оставил пикапа, с който пристигнаха. Под едно дърво пушеха двама мъже.

— Натам — каза Крануел, като посочи с пистолета и блъсна Стенли към къщата. Минаха покрай двамата пушачи. — Вижте какво хванах — подхвърли Крануел.

Мъжете изпуснаха облачета дим, но не продумаха.

— Напика се — добави той и това явно им се стори по-забавно.

Прекошиха двора, подминаха вратата и гаража, завиха зад ъгъла и се приближиха до небоядисана шперплатова постройка, прилепена за къщата като раково образуване. Не се забелязваше от пътя.

Прозорците бяха криви, водопроводните тръби се виждаха отвън, а вратата изглеждаше паянтова. Цялата постройка приличаше на стая, издигната набързо с минимални разходи.

Крануел сложи ръка върху натъртения врат на Стенли и го тласна към вратата.

— Оттук — нареди той и както винаги посочи с пистолета.

Единственият път за влизане бе къса рампа за инвалидни колички, паянтова като самата стая. Някой отвори вратата отвътре. Очакваха ги.

* * *

Преди осем години, когато се разглеждаше делото, Майкъл беше на три. Показаха го на съдебните заседатели само веднъж. По време на емоционалното заключително слово на адвоката му съдията разреши детето да бъде докарано в съдебната зала с инвалидна количка. Беше по пижамка, с голям лигавник, без обувки и чорапи. Продълговатата му глава клюмаше на една страна. Устата му зееше, очите му бяха затворени, а малкото безформено телце сякаш искаше да се свие на топка. Страдаше от тежко мозъчно увреждане, не виждаше и му даваха не повече от няколко години живот. Представляваше жалка гледка, но в крайна сметка съдебните заседатели не се смилеха.

Стенли изтърпя мъчителния момент заедно с всички останали в залата, но когато изведоха Майкъл, той се зае с обичайната си работа. Твърдо вярваше, че повече няма да види детето.

Но грешеше. Сега наблюдаваше леко пораснал, но много по-жалък вариант на предишния Майкъл. Пак по пижама, с лигавник, без обувки и чорапи. Устата му зееше, а очите му бяха все тъй затворени. Нагоре лицето му продължаваше с дълго скосено чело, прикрито отчасти със сплъстена черна коса. От лявата му ноздра излизаше тръбичка, която водеше назад към някакво невидимо място. Ръцете му бяха прегънати и сгърчени в китките, а коленете свити пред гърдите. За момент издутият му корем напомни на Стенли за печалните снимки на гладуващи африкански деца.

Майкъл бе настанен върху бракувано болнично легло, подпрян на възглавници и пристегнат хлабаво през гърдите със самозалепваща

лента. До леглото седеше майка му — слаба, изстрадала жена, чието име Стенли не си спомняше в момента.

Беше я накарал да се разплаче на свидетелската скамейка.

От другата страна на леглото имаше малка баня с отворена врата, а до нея черен метален шкаф с две чекмеджета и множество драскотини, които подсказваха, че е минал поне през десетина битпазара. На двете странични стени се открояваха по три тесни прозорчета. Стаята беше дълга към пет метра и широка около три. Подът бе покрит с евтин жълт линолеум.

— Сядай тук, адвокат Уейд — каза Джим и побутна пленника към един сгъваем стол в средата на стаята.

Пистолетът вече не се виждаше. Двамата пушачи влязоха и затвориха вратата. Пристъпиха напред и се присъединиха към други двама, които стояха до мисис Крануел, само на няколко крачки от Уейд. Бяха общо петима мъже — все едри, навъсени и очевидно склонни към насилие. Някъде зад Стенли се намираше Дойл.

Сцената беше подготвена.

Джим пристъпи до леглото, целуна Майкъл по челото, завъртя се и попита:

— Позна ли го, адвокат Уейд?

Стенли едва намери сили да кимне.

— Сега е на единайсет години — каза Джим и леко докосна ръката на сина си. — Все още е сляп и с увреден мозък. Не знаем какво разбира, но не е много. Веднъж седмично се усмихва, щом чуе гласа на майка си, и понякога се радва, когато Дойл го гъделичка. Но иначе рядко предизвикваме реакция. Изненадан ли си да го видиш жив, адвокат Уейд?

За да не гледа детето, Стенли се взираше в някакви кашони, натъпкани под леглото на Майкъл. Слушаше, извърнал глава на една страна, защото му се струваше, че не чува с дясното ухо. Все още беше травмиран от изстрела и при други обстоятелства навярно щеше да се тревожи дали няма да оглушее.

— Да — отговори искрено той.

— Така си и мислех — каза Джим. Пискливият му глас бе спаднал с една–две октави. Вече не звучеше гневно. Беше си у дома, сред приятели. — Защото в съда обяви пред заседателите, че Майкъл няма да доживее до осем години. А за десет не можеше да става и дума

според един от многото фалшиви експерти, които домъкна. Целта ти явно беше да съкратиш живота му и да намалиш обезщетението, нали? Помниш ли, адвокат Уейд?

— Да.

Джим крачеше напред-назад край леглото на Майкъл, говореше на Стенли и поглеждаше към четиримата мъже до стената.

— Майкъл вече е на единайсет. Май си сбъркал, а, Уейд?

Всяко възражение само би влошило положението, а и защо да отрича очевидното?

— Да.

— Лъжа номер едно — заяви Джим и вдигна показалец. После пристъпи до леглото и отново докосна сина си. — Почти цялата му храна минава през тази тръба. Използваме специална смес, която ни струва по осемстотин долара месечно. От време на време Беки успява да му даде малко по-твърди неща — пудинг или сладолед, но не в големи количества. Майкъл взема разни лекарства против гърчове, инфекции и тъй нататък. За медикаменти харчим около хиляда долара месечно. Четири пъти в годината го водим в Мемфис на преглед при специалисти. Сами не знаем защо. С нищо не могат да ни помогнат, по дяволите, но го правим, защото казват, че е добре за него. Всяко пътуване струва хиляда и петстотин долара. На два дни отива по една кутия памперси. Кутията е шест долара, което прави сто долара месечно — не е много, но когато не можеш да си го позволиш, става адски скъпо. Като прибавим и другите неща, излиза, че харчим за Майкъл по трийсет хиляди долара годишно.

Джим отново крачеше, излагаше обвинението си и се справяше доста добре. Заседателите бяха на негова страна. Далеч от съдебната зала аргументите звучаха много по-зловещо.

— Доколкото си спомням, твоят експерт се изсмя на нашите сметки и каза, че грижите за Майкъл ще струват по-малко от десет хиляди на година. Помниш ли, адвокат Уейд?

— Да.

— Да приемем ли, че не си бил прав? Имам фактури.

— Там са — подхвърли Беки и посочи черния метален шкаф. Това бяха първите й думи.

— Няма нужда. Вярвам ти.

Джим размаха два пръста.

— Лъжа номер две. Същият експерт заяви, че няма да е необходима постоянна болногледачка. Голяма работа, че малкият Майкъл ще полежи като зомби две-три години. Нали после ще умре и всичко ще бъде наред. Той категорично отхвърли идеята, че Майкъл се нуждае от постоянни грижи. Беки, ще му разкажеш ли за грижите?

Дългата ѝ коса беше съвсем прошарена и вързана на опашка. В очите ѝ се четяха тъга и умора. Тя не се опитваше да скрие тъмните кръгове под тях. Изправи се и пристъпи към една вратичка до леглото. Отвори я и извади малка сгъваема кушетка.

— Спя на нея почти всяка нощ. Не мога да го оставя сам заради гърчовете. Понякога Дойл ме замества, друг път Джим, но някой трябва да бъде до него през цялата нощ. Гърчовете винаги идват тогава. Не знам защо. — Тя прибра кушетката и затвори вратичката. — Храня го четири пъти дневно, на малки порции. Уринира пет пъти и поне два пъти отделя изпражнения. Невъзможно е да предвидиш кога. Случва се по всяко време. Гледам го вече единайсет години и няма разписание. Къпя го два пъти на ден. Чета му, разказвам му приказки. Рядко напускам тази стая, мистър Уейд. А когато не съм тук, се чувствам виновна. Думата „постоянни“ изобщо не дава ясна представа какви всъщност са грижите.

Тя отново седна на старото кресло до леглото на Майкъл и се загледа в пода.

Джим продължи изложението си.

— Както сигурно си спомняш, в съда нашият експерт подчерта нуждата от целодневна болногледачка. Ти обясни на заседателите, че това са празни приказки. Мисля, че употреби думата „брътвежи“. Просто сме се опитвали да изкопчим пари. Представи ни като алчни копелета. Помниш ли, адвокат Уейд?

Стенли кимна. Не помнеше точните думи, но със сигурност би казал нещо подобно в разгара на делото.

Три пръста.

— Лъжа номер три — обяви Крануел на своите съдебни заседатели. Четиримата мъже имаха приблизително еднакво телосложение, подобен цвят на косата и протрити работни гащеризони, досущ като него. Очевидно бяха роднини. Джим продължи: — Миналата година изкарах четирийсет хиляди долара, адвокат Уейд, и платих данъци за всеки спечелен цент. Не получавам

облекчения, каквито се полагат на хитреци като теб. Преди Майкъл да се роди, Беки работеше като помощник-учителка в Карауей, но спря по очевидни причини. Не ме питай как свързваме двата края, защото нямам представа. — Той махна с ръка към четиримата мъже. Приятелите и местните църкви ни оказват голяма помощ. От щата Мисисипи не получаваме нищо. Не е логично, нали? Доктор Трейн се отърва, без да плати и един цент. Застрахователите му, банда мошеници от Севера, също се измъкнаха невредими. Богаташите погубват хора, а после си тръгват безнаказано. Би ли ми обяснил как става така, адвокат Уейд?

Стенли мълчаливо поклати глава. С възражения нямаше да спечели нищо. Слушаше, но в същото време мислите му отлитаха към онзи момент в близкото бъдеще, когато отново щеше да бъде принуден да моли за милост.

— Нека поговорим за друга лъжа — продължи Крануел. — Нашият експерт каза, че вероятно можем да наемем болногледачка на половин ден за трийсет хиляди годишно. И това е едва долната граница. Трийсет за гледачката и още толкова за разноските прави шейсет хиляди в течение на двайсет години. Сметката беше проста, милион и двеста хиляди. Но адвокатът ни се уплаши, защото нито един съд в окръга не беше обсъждал обезщетение от един милион. По онова време най-високата присъда, издадена осем години по-рано, беше за двеста бона, и то след обжалване, както твърдеше той. Мръсници като теб, мистър Уейд, застрахователните компании, на които слугуваш, и политиците, които те купуват с големите си пари — всички имате грижата да поставяте на място дребните хора като нас и алчните защитници, които наемаме. Нашият адвокат ни увери, че е опасно да искаме милион, защото никой друг в окръг Форд няма толкова пари. Защо да ги дават на нас? Преди делото разговаряхме часове наред и накрая решихме да поискаме по-малко. Деветстотин хиляди, помниш ли, адвокат Уейд?

Стенли кимна. Всъщност не помнеше.

Крануел пристъпи по-близо и го посочи с пръст.

— А ти, дребно копеле, каза на съдебните заседатели, че нямаме смелостта да поискаме милион долара. Подчерта, че в действителност се опитваме да се възползваме от нашето момченце. Коя дума

използва, мистър Уейд? Не ни нарече „алчни“, а нещо друго. Как беше, Беки?

— Използвачи — подсказа тя.

— Точно така. Посочи към нас, докато седяхме с адвоката си на три метра от теб и съдебните заседатели, и ни нарече използвачи. Никога през живота си не съм изпитвал толкова силно желание да ударя някого.

С тези думи Крануел се хвърли напред и жестоко зашлеви Стенли с опакото на ръката си. Очилата на адвоката отхвъркнаха към вратата.

— Скапана, гадна отрепка — изръмжа Крануел.

— Престани, Джим — намеси се Беки.

В настъпилата дълга, напрегната пауза Стенли постепенно излезе от вцепенението и се помъчи да фокусира погледа си. Единият от четиримата мъже неохотно му подаде очилата. Внезапното нападение сякаш бе смаяло всички, включително Джим.

Той се върна до леглото и потупа Майкъл по рамото, след което се завъртя и впи поглед в Стенли.

— Лъжа номер четири, адвокат Уейд. Вече не знам дали бих си спомнил всичките. Сто пъти съм чел стенограмата от делото — общо над хиляда и деветстотин страници — и винаги откривам нова лъжа. Например когато каза на заседателите, че големите обезщетения са вредни, защото вдигат цената на здравните грижи и застраховки. Помниш ли, адвокат Уейд?

Стенли сви рамене, сякаш не беше сигурен. Шията и раменете му бяха почнали да се схващат и дори този простичък жест му причини болка. Лицето му пламтеше, ушите му кънтяха, слабините му все още бяха мокри, а нещо му подсказваше, че това е само първият и най-лекият рунд.

Джим погледна четиримата мъже и попита:

— Помниш ли, Стив?

— Аха — потвърди единият.

— Стив ми е брат, чичо на Майкъл. Той чу всяка дума в съда, адвокат Уейд, и те мрази не по-малко от мен. Но нека да се върнем към лъжата. Ако отсъдят ниски или никакви обезщетения, съдебните заседатели би трябвало да се радват на евтини медицински грижи и застраховки. Така ли е, Уейд? Нали такъв беше блестящият ти

аргумент? Заседателите се хванаха. Не бива тия алчни адвокати и наглите им клиенти да съсипват системата и да забогатяват. В никакъв случай. Трябва да опазим застрахователните компании. — Джим погледна своите заседатели. — Е, момчета. След като адвокат Уейд уреди докторът и застрахователната компания да не платят нито цент, кой от вас забеляза да са паднали цените в здравеопазването?

Никой не пожела да отговори.

— Между другото, Уейд, знаеше ли, че по време на делото доктор Трейн е притежавал четири мерцедеса? Един за него, един за жена му и два за децата му, които още ходеха на училище?

— Не.

— Какъв защитник си тогава? Ние го знаехме. Моят адвокат си свърши работата. Научи всичко за Трейн, но не можа да го изтъкне в съда. Правилата не го разрешават. Четири мерцедеса. Сигурно се полагат на един богат доктор.

Крануел пристъпи към шкафа, отвори горното чекмедже и извади дебел сноп документи, здраво стегнати в синя пластмасова папка. Стенли я разпозна веднага, защото подът на кантората му беше осеян с подобни папки. Съдържаха съдебни стенограми. Очевидно преди време Крануел бе платил на съдебния стенограф известна сума, за да се сдобие със собствено копие от всяка дума, изречена на процеса за лекарска небрежност срещу доктор Трейн.

— Помниш ли съдебен заседател номер шест, адвокат Уейд?

— Не.

Крануел прелисти няколко страници, нашарени с бележки в зелено и жълто.

— Погледни само подбора на заседателите, адвокат Уейд. В даден момент моят адвокат попита кандидатите дали някой от тях работи в застрахователна компания. Една дама отговори утвърдително и беше освободена. Някакъв джентълмен на име мистър Рупърт не каза нищо и беше включен в състава. Наистина не работеше в застрахователна компания, защото току-що се беше пенсионирал след трийсет години работа в бранша. По-късно, след процеса и обжалването, узнахме, че мистър Рупърт е бил най-яръстният защитник на доктор Трейн по време на закритите съвещания. Непрестанно говорел и реагирал остро, ако някой от другите

заседатели отворел дума за обезщетение. Случайно да ти е познат, адвокат Уейд?

— Не.

— Сигурен ли си? — Крануел изведнъж остави папката и направи крачка към Стенли. — Сигурен ли си, адвокат Уейд?

— Да.

— Как е възможно? Цели трийсет години мистър Рупърт е бил представител на „Съдърн Мючуъл“ за северната половина на Мисисипи. А твоята фирма е обслужвала редица застрахователни компании, включително и „Съдърн Мючуъл“. Нима твърдиш, че не си познавал мистър Рупърт?

Още една крачка напред. Задаваше се друга плесница.

— Не знам кой е.

Крануел вдигна ръка, разпери пръсти и ги размаха пред своите заседатели.

— Лъжа номер пет. Или шест? Вече им изпуснах бройката.

Стенли се стегна за удара, но ръката не посегна към него. Вместо това Крануел се върна до шкафа и извади още четири папки от горното чекмедже.

— Близо две хиляди страници лъжи, адвокат Уейд — каза той, докато трупаше папките една върху друга.

Уейд въздъхна от облекчение, след като временно се бе отървал от насиетието. Вгледа се в евтиния линолеум между обувките си и мислено призна, че отново е попаднал в капана, който тъй често щракваше около образованите хора, когато започваха да вярват, че останалото население е глупаво и невежо. Крануел беше по-умен от повечето адвокати в града. И определено по-добре подготвен.

Въоръжен с цял куп лъжи, той беше готов да продължи.

— И, разбира се, адвокат Уейд, досега изобщо не споменахме за лъжите на доктор Трейн. Вероятно ще кажеш, че те не са твоя грижа.

— Той даде показания, не аз — прибързано вметна Стенли.

Крануел се изсмя мрачно.

— Добър опит. Трейн е твой клиент. Ти го призова да даде показания, нали?

— Да.

— А преди да го направи, му помогна да се подготви за делото, нали?

— Това се очаква от адвокатите.

— Благодаря. Значи адвокатите участват в подготовката на лъжите. — Последното не беше въпрос, а и Стенли нямаше желание да възразява. Крануел прелисти няколко страници и добави: — Ето един пример за лъжите на доктор Трейн, поне според нашия експерт — чудесен човек, който все още работи, не е загубил лекарските си права, не е алкохолик или наркоман и не е избягал от щата. Помниш ли го, адвокат Уейд?

— Да.

— Доктор Паркин, прекрасен човек. Ти му се нахвърли като звяр, разкъса го пред съдебните заседатели, а когато седна, изглеждаше адски доволен от себе си. Помниш ли, Беки?

— Разбира се — отвърна веднага тя.

— Ето какво каза доктор Паркин за своя добър колега Трейн. Лекарят не е диагностицирал правилно родилните болки, когато Беки за пръв път е пристигнала в болницата. Не е трябвало да я връща у дома, където тя е останала още три часа, а той си е отишъл вкъщи да спи. Трейн твърдеше, че я е отпратил, защото според онова, което видял на монитора, не е имало данни за предстоящо раждане. Истината е, че въобще не е погледнал. След като Беки била отново в болницата и доктор Трейн най-сетне пристигнал, ѝ назначил питоцин в продължение на няколко часа. Не забелязал опасността за плода и за втори път не разчел правилно данните на монитора. Според тях състоянието на Майкъл рязко се влошило. Докторът не преценил, че питоцинът засилва контракциите на матката. Отхвърлил раждането с вакуум и направи цезарово сечение с три часа закъснение. Така допуснал да се стигне до задушаване и хипоксия, които могат да бъдат предотвратени при правилно и навременно цезарово сечение. Звучи ли ти познато, адвокат Уейд?

— Да.

— А спомняш ли си как като един блестящ адвокат изложи пред заседателите безспорния факт, че нищо от горното не е вярно? Каза, че доктор Трейн се е придържал към най-висшите стандарти за професионално поведение и дрън-дрън-дрън.

— Това въпрос ли е?

— Не. Но ето ти един. Заяви ли пред заседателите в заключителната си реч, че доктор Трейн е сред най-добрите лекари,

които си срещал? Нарече ли го истинска звезда в нашата община, водач, човек, на когото би поверил семейството си, велик лекар, който трябва да бъде спасен от чудесните хора в окръг Форд?

— Минаха осем години. Наистина не си спомням.

— Тогава да отворим на страница 1574 в том пети. Съгласен ли си? — Крануел издърпа една папка и я прелисти. — Искаш ли да прочетеш блестящите си думи, адвокат Уейд? Те са тук. Непрекъснато си ги преповтарям. Хайде да ги погледнем и да оставим лъжите да говорят сами за себе си.

Той размаха папката пред лицето на Стенли, но адвокатът поклати глава и се загледа встрани.

Може би от шума, от осезаемото напрежение в стаята или просто от дефектните връзки в нервната му система Майкъл изведнъж се раздвижи. Гърчът го обхвана от главата до петите и след миг той се разтресе бързо и яростно. Беки скочи безмълвно и застана до него с целенасоченост, породена от дълъг опит. За момент Джим забрави за адвокат Уейд и пристъпи до леглото, което се тресеше. Старите му сглобки и пружини затракаха оглушително. Дойл изникна от дъното на стаята и тримата Крануел се заеха да успокояват Майкъл. Беки шепнеше утешителни думи и нежно държеше китките му. Джим притискаше парче мека гума в устата му. Дойл бършеше главата на брат си с влажна кърпа и повтаряше: „Всичко е наред, братле, всичко е наред.“

Стенли ги гледа дълго, но накрая не издържа. Подпря се на лакти, отпусна брада в дланите си и заби поглед в пода. Четиримата мъже отляво стояха като каменни стражи и той осъзна, че са виждали гърчовете и преди. В стаята ставаше все по-топло и вратът му пак се потеше. Отново помисли за жена си. Вече течеше вторият час от неговото отвличане и той се запита какво ли прави тя. Може би спеше на канапето, където лежеше от четири дни и се бореше с грипа, като пиеше сокове и вземаше повече хапчета от обичайното. Да, най-вероятно спеше, но все пак го измъчваше мисълта, че закъснява с вечерята, ако замразената пица изобщо можеше да се нарече така. Ако беше будна, сигурно го търсеше по телефона, но той бе оставил проклетото нещо в колата, а и се старал да не му обръща внимание, когато не беше на работа. Всеки ден говореше с часове по телефона и мразеше да му досаждат, след като е напуснал кантората.

Съществуваше минимален шанс жена му да се разтревожи. Два пъти месечно той отскачаше до голф клуба за няколко питиета с приятели и закъсненията му не я притесняваха. След като децата им заминаха да учат в колеж, Стенли и жена му бързо загубиха навика да робуват на часовника. Един час закъснение (но не и избързване) се приемаше като нещо нормално.

И така, докато леглото се тресеше и тримата Крануел се грижеха за Майкъл, Стенли реши, че шансовете за всеобщото му издирване са нищожни. Имаше ли надежда някой да е видял отвличането от паркинга на „Райт Прайс“ и да е вдигнал под тревога полицията? Възможно е, каза си Стенли, но в момента дори хиляда ченгета с хрътки не биха успели да го открият.

Сети се за завещанието. Наскоро го беше актуализирал благодарение на партньора си. Помисли за двете си деца, но веднага прогони техния образ от съзнанието си. Спомни си за края и пожела смъртта да дойде бързо и безболезнено. Потисна желанието да разсъждава дали всичко се случва насън, защото подобно занимание би било само загуба на енергия.

Леглото престана да се тресе. Джим и Доил се отдръпнаха, а Бети, приведена над момчето, тихичко тананикаше и бършеше устата му.

— Вдигни глава! — кресна внезапно Джим. — Вдигни глава и го погледни!

Стенли се подчини. Джим отвори долното чекмедже на шкафа и се разрови из друга колекция документи. Беки се отпусна в креслото, без да спира да гали крака на Майкъл.

Докато всички чакаха, Джим извади нов документ, прелисти го и каза:

— Ето ти един последен въпрос, адвокат Уейд. Държа твоето изложение до Върховния съд на щата Мисисипи. В него се бориш яростно в подкрепа на решението, оневиняващо доктор Трейн. Като поглеждам назад, не мога да разбера от какво толкова си се страхувал. Според нашия адвокат в деветдесет на сто от случаите Върховният съд застава на страната на лекарите. Това е главната причина да не ни предложил приемливо споразумение преди процеса, нали? Не си се тревожил, че можеш да загубиш делото, защото една присъда в полза на Майкъл щеше да бъде отхвърлена от Върховния съд. В крайна

сметка Трейн и застрахователната компания пак щяха да спечелят. Майкъл имаше право на достойно обезщетение, но ти си знаел, че системата не би позволила да загубите. Така или иначе, ето какво пише на предпоследната страница от изложението ти: „Този процес бе воден справедливо, непримиримо и без отстъпки от двете страни. Съдебните заседатели бяха внимателни, отговорни и напълно информирани. Решението им е правосъдие в най-чист вид и нашата правна система може само да се гордее с него.“ — С тези думи Крануел захвърли папката към шкафа. — И знаеш ли какво? — попита той. — Добрият стар Върховен съд се съгласи. Не даде нищо на горкия Майкъл. Никаква компенсация или наказание за милия доктор Трейн. Нищо.

Той пристъпи до леглото и погали Майкъл. После се завъртя и изгледа свирепо Стенли.

— Последен въпрос, адвокат Уейд. И е добре да си помислиш, защото отговорът може да се окаже изключително важен. Погледни клетото момченце, чиито страдания можеха да бъдат предотвратени, и ни кажи, правосъдие ли е това или поредната съдебна победа? Едното няма много общо с другото.

Всички очи се заковаха в Стенли. Той седеше на неудобния стол прегърбен, с отпуснати рамене. Беше същинско олицетворение на поражението. Панталоните му все още бяха мокри, окаляните му обувки се докосваха, а немигащите му очи гледаха право напред, към сплъстената черна коса над грозното чело на Майкъл Крануел. Високомерие, упорство, отричане — всяка реакция би му докарала куршума, макар че така или иначе не се надяваше да види утринното слънце. Не разчиташе на предишния си начин на мислене, нито на обучението си. Джим беше прав. Преди процеса застрахователната компания на Трейн бе готова да предложи щедро обезщетение, но Стенли Уейд не поиска и да чуе за него. Той рядко бе губил дело в окръг Форд. Имаше репутацията на безмилостен адвокат, а не на любител на отстъпките и споразуменията. А и благосклонното отношение на Върховния съд му придаваше допълнителна дързост.

— Не разполагаме с цяла нощ — подкани го Крануел.

„Защо не?“, помисли си Стенли. Защо да бързам към собствената си екзекуция? Но вместо да го изрече, той свали очилата и избърса очите си. Бяха влажни не от страх, а от жестоката равносметка, че се е изправил лице в лице с една от своите жертви. Колко още дебнеха

някъде там? Защо бе избрал кариера, с която да причинява страдание на бедните хора?

Той избърса носа си с ръкав, намести очилата и заяви:

— Съжалявам. Не бях прав.

— Да опитаме пак — каза Крануел. — Правосъдие или съдебна победа?

— Не е правосъдие, мистър Крануел. Съжалявам.

Джим внимателно сложи папките в чекмеджетата и ги затвори. Кимна на четиримата и те бавно тръгнаха към вратата. Стаята изведнъж се оживи, докато Джим шепнесе на Беки. Дойл каза нещо на последния мъж, който излизаше. Вратата се залюля напред-назад. Джим сграбчи Уейд за ръката, дръпна го и изръмжа:

— Да вървим.

Навън беше много по-тъмно. Те бързо се отдалечиха от стаята, заобиколиха къщата и минаха покрай четиримата мъже, които се суетяха около бараката за инструменти. Докато гледаше сенките им, Стенли ясно чу думата „лопати“.

— Качвай се — нареди Джим и го избута в пикапа. Пистолетът отново проблесна в ръката му и Джим го размаха под носа на Стенли. — Едно погрешно движение и ще го използвам.

С тези думи той затръшна вратата и каза нещо на другите мъже. Стенли дочу как си шушукат и предположи, че организират предстоящата мисия. Лявата врата се отвори и Джим скочи в кабината, размахвайки пистолета. Насочи го към Стенли и каза:

— Сложи ръце на коленете си. Ако ги мръднеш, ще опра оръжието в бъбрека ти и с един изстрел ще направя огромна дупка. Разбра ли ме?

— Да — отвърна Стенли и впи нокти в коленете си.

— Не мърдай ръцете. Наистина не искам да си цапам колата, ясно ли е?

— Да, да.

Потеглиха назад по чакълестата алея и докато се отдалечаваха от къщата, Стенли видя как друг пикап тръгва след тях. Очевидно Крануел бе казал достатъчно, защото сега мълчеше. Носеха се в нощта, като сменяха пътищата и посоките при всяка възможност — черни, асфалтирани и пак черни, на север, после на юг, на изток и на запад. Макар да не поглеждаше, Стенли знаеше, че Крануел държи

пистолета с дясната ръка, а с лявата върти волана. Продължаваше да стиска коленете си, обзет от ужас, че всяко движение може да бъде изтълкувано като подозрително. Левият бъбрек започваше да го боли. Беше сигурен, че вратата е заключена и всеки несръчен опит да я отвори просто няма да успее. А и беше вцепенен от страх.

В дясното огледало проблясваха късите светлини на другия пикап, в който навярно бяха ексекторите със своите лопати. Фаровете изчезваха зад завоите и в низините, но неизменно се появяваха отново.

— Къде отиваме? — попита най-последно Стенли.

— Ако питаш мен, направо си за ада.

Отговорът отрязва всички възможности и Стенли се зачуди какво да каже сега. Завиха по каменист път, по-тесен от всички останали, и Стенли си помисли: Това е. Гъста гора от двете страни. Никаква къща в радиус от километри. Бърза ексекция. Тайно погребение. Никой няма да узнае.

Прекосяха един поток и пътят се разшири.

Кажи нещо, човече!

— Правете каквото искате, мистър Крануел, но наистина съжалявам за Майкъл — проговори Стенли, но съзнаваше, че за Джим думите звучат толкова жалко, колкото и за него самия.

Дори да изгаряше от дълбоки, искрени угризения, нямаше да трогне особено семейство Крануел. Все пак не му оставаше нищо друго, освен думите.

— Готов съм да поема част от разноските — заяви той.

— Пари ли ни предлагаш?

— В известен смисъл. Защо не? Не съм богат, но печеля добре. Мога да се включа, като например покрия разходите за болногледачка.

— Дай да се разберем. Значи аз те откарвам у дома жив и здрав, а утре се отбивам в кантората да обсъдим внезапната ти загриженост за издръжката на Майкъл. Прием кафе и хапваме по някоя поничка като стари приятели. Нито дума за тая нощ. Съставяш споразумение, подписваме го, стискаме си ръцете, аз се прибирам и чековете започват да пристигат.

Стенли просто нямаше думи, с които да коментира тази абсурдна идея.

— Знаеш ли, Уейд, ти си една дребна, жалка гадина. Готов си на всякаква лъжа, само и само да си спасиш задника. Ако утре спра пред

кантората ти, ще ме чакат десет ченгета с белезници. Млъквай, Уейд, само влошаваш положението. Повръща ми се от твоите лъжи.

Как точно можеше да се влоши положението? Но Стенли премълча и погледна пистолета. Беше зареден. Зачуди се колко жертви са успели да видят оръжието, преди да ги убият.

Внезапно мрачният път сред гъстата гора стигна до билото на малко възвишение. Пикапът се разлюля, дърветата оредяха и отпред проблеснаха светлини. Бяха много — очевидно пред тях се простираше някакъв град. Излязоха на асфалтиран път и когато завиха на юг, Стенли видя табела. Намираха се на щатско шосе 374, което свързваше Клантън с по-малкото градче Карауей. Пет минути по-късно завиха по една градска улица и продължиха на зигзаг из южния край на града. Стенли жадно се взираше в познатите гледки — училището отдясно, църквата отляво, неголемия търговски център, чийто собственик някога бе защитавал. Беше отново у дома в Клантън и при тази мисъл го обзе едва ли не възторг. Чувстваше се объркан, но радостен, че все още е жив и здрав.

Другият пикап не ги последва в града.

На една пресечка от „Райт Прайс“ Джим Крануел отби в паркинга пред малък мебелен магазин. Рязко спря и изключи фаровете, след което вдигна пистолета и каза:

— Чуй ме, адвокат Уейд. Не те обвинявам за болестта на Майкъл, а за онова, което се случи с нас. Ти си отрепка и нямаш представа колко страдания ни причини.

Зад тях мина кола и за момент Крануел сниши пистолета. После продължи:

— Можеш да повикаш ченгетата, да ги накараш да ме арестуват и да ме хвърлят в затвора, въпреки че не съм сигурен колко свидетели ще намериш. Можеш да ни докараш неприятности, но моите момчета ще бъдат готови. Един глупав ход и веднага ще съжаляваш.

— Нищо няма да направя. Обещавам. Само ме пусни да си вървя.

— Обещанията ти не струват нищо. А сега тръгвай, Уейд. Прибери се и утре пак отиди в кантората. Потърси още дребни хора, които да прегазиш. Между мен и теб ще има примирие, докато Майкъл умре.

— А после?

Крауел се усмихна и размаха пистолета още по-близо до лицето му.

— Тръгвай, Уейд. Отвори вратата, слез от пикапа и ни остави на мира.

Стенли се поколеба само за миг, изскочи навън и бързо се отдалечи. Зави зад ъгъла, откри тротоара в тъмнината и видя табелата на „Райт Прайс“. Искаше му се да побегне с всички сили, но отзад не долитаха звуци. Огледа се. Крануел бе изчезнал.

Докато се прокрадваше към колата си, Стенли Уейд се замисли каква история да разкаже на жена си. Трябваше да ѝ обясни защо е закъснял за вечеря с цели два часа.

И със сигурност щеше да излъже.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.